

Solidariteit met de hele schepping

Tijdens de ontmoeting in Berlijn nodigde Broeder Alois jongeren uit om samen na te denken over mogelijke wegen “naar een nieuwe solidariteit”. De laatste weken bracht een workshop in Taizé vrijwilligers en jonge bezoekers samen rond een variatie op dit thema: “Solidariteit met de hele schepping: de verantwoordelijkheid van Christenen voor de wereld van morgen.” De onderwerpen uit de *Brief uit Taizé* zijn een echo van deze uitwisselingen: jongeren die aan deze workshop meededen, en ook anderen, geven inzichten vanuit hun persoonlijke ervaringen. Op de pagina's binnenin gaan we verder met hetzelfde onderwerp, met een meditatie bij de tekst van Jesaja 41 en een beschouwend artikel over het idee van “heersen over de aarde” in de Bijbel. Tenslotte wordt antwoord gegeven op de vraag: “Als we geloven in eeuwig leven, is het lot van onze planeet dan van belang?”

Als we een nieuwe solidariteit tot ontplooiing willen laten komen op alle vlakken - in gezinnen, gemeenschappen, steden en dorpen, tussen landen en werelddelen - dan zijn er beslissingen nodig die moed vragen. We zijn ons bewust van het leed en de gevaren die wegen op de mensheid en op onze planeet, maar we willen ons niet mee laten slepen door angst en het opgeven. (Broeder Alois, *Brief 2012 – Naar een nieuwe solidariteit*)

Daniel (Costa Rica)

Alles wat geschapen is, is een geschenk geweest voor vrouwen en mannen, waarvoor God ons verantwoordelijk heeft gemaakt. Voor mij betekent dit dat ik een mede-schepper ben, dat ik verantwoordelijk ben voor wat ermee gebeurt: mijn daden beïnvloeden elk werk van God. En dit verplicht me tot respect, tot zorg voor Gods schepping en de noodzaak om het te laten voortbestaan. Ondergedompeld in een wereld die ons constant vertelt over de gevolgen van klimaatverandering, moet er in ons een waarschuwing klinken, een aankondiging: Wat doe ik? Wat kan ik doen?

In mijn gemeenschap, bijvoorbeeld, hebben we een aantal grote tonnen waarin we recyclebare dingen kunnen deponeren, om duurzaamheid te bevorderen. Ook probeer ik minder lang te douchen om water te besparen. We hoeven niet per se grote dingen te doen, we kunnen ook met kleine stappen verschil maken en degenen om ons heen bewuster maken. Elk onderdeel van Gods werk heeft iets van hem in zich, en in zijn schepping heb ik hem leren vinden. En daardoor wil ik anders kijken naar wat om me heen is, meer mijn best doen om ervoor te zorgen, en er iedere dag meer van te houden.

Paulina (Polen)

Voor mij is deel van Gods schepping zijn niet alleen een oproep tot dankbaarheid voor het geschenk dat leven is, maar ook een verplichting om voor het milieu te zorgen. Ik zie Gods gebaar van het presenteren van alle dieren aan de eerste man (Genesis 2:19-20) als een aanmoediging om over andere schepsels te leren, maar ook om verantwoordelijkheid voor ze te nemen. Ik vind dit een belangrijke dimensie van menselijke waardigheid en ik denk dat we meer zouden moeten praten over deze component van onze Christelijke roeping.

Ik voel me vaak overdonderd door de enorme omvang van de schade die de mensheid veroorzaakt. Het is moeilijk voor me om te zien hoe dieren als voorwerpen worden behandeld of om een beschadigd of vervuild landschap te zien. Het maakt me neerslachtig en ik vraag me af wat ik kan doen om het te beperken. Ik probeer verantwoordelijke keuzes te maken in mijn dagelijks leven – wanneer ik boodschappen doe, reis of op vakantie ga. Ik weet dat ik niet in mijn eentje de hele natuur kan redden, maar dat ontslaat me niet van mijn verantwoordelijkheid.

Charles (India)

Vandaag de dag wordt de wereld bedreigd door opwarming. Om klimaatverandering op de aarde te voorkomen, kan iedereen beslissen om op een praktische manier de natuur te beschermen. Een boom planten is nauwelijks meer dan een druppel water op opgedroogde grond, maar als iedereen op aarde het deed, zou het genoeg zijn om het milieu te beschermen tegen teveel koolstofdioxide in de lucht. Zoals Mahatma Gandhi adviseerde: als je een boom omhakt, zou je er twee moeten planten om de schade te compenseren.

Rijke landen, gezegend met natuurlijke rijkdom, zullen altijd genoeg water hebben om te drinken en voor de hygiëne. Maar er zijn plekken op aarde waar mensen geduldig moeten wachten op water. Soms is er maar een beperkte tijd watervoorziening, en moet het water bewaard worden voor moeilijke tijden. Soms is er alleen een gezamenlijke kraan of een gezamenlijk kanaal om een bepaalde locatie en zijn inwoners te voorzien van water, en moeten mensen lang voor water in de rij staan. Geen water meer verspillen, ook al hebben we genoeg, zou een stap zijn om de natuur te beschermen.

Duarte (Portugal)

Voor mij draait geloven erom Gods aanwezigheid in alles wat bestaat te kunnen herkennen. Het betekent de natuurwetten als de uitdrukking van Gods wil te kunnen zien, aangezien God ze heeft gebruikt om alles te scheppen wat is, inclusief de mensheid. Als we de natuur slecht behandelen, gaan we dus in tegen Gods wil. Geen artiest, geen schepper, wil zijn werk vernietigd zien. Naar mijn mening is het dan ook onze taak, als christenen, om te proberen de mensen en de rest van de schepping weer samen te brengen. Zoals ik het zie, heeft God ons de Aarde niet gegeven om te bezitten, maar om ervoor te zorgen.

Iko (Indonesië)

Ik denk over alle milieuproblemen. Helaas is het eten wat het meest kwetsend voor de aarde is om te produceren, vaak goedkoper. Ik kan me duidelijk niet veroorloven om de hele tijd eco-vriendelijk geproduceerd fair-trade eten te kopen, maar ik kan proberen om niet te verspillen wat ik koop, om mijn afval te scheiden, of zelfs om andere mensen te vragen om zo verantwoordelijk mogelijk te consumeren.

Het is aan ons om te begrijpen dat de wereld, die God geschapen heeft als iets heel goeds, in de loop der eeuwen iets niet meer goeds is geworden. Dit komt door ons, door hoe mensen de wereld behandelen. Als we Christenen zijn, als we in solidariteit met de hele schepping willen leven, moeten we bijdragen. Veel mensen die veel kleine dingen doen, dat kan een groot verschil maken.

Théophile (Frankrijk)

Met mijn vrienden die ook architectuur studeren aan de Universiteit van Nancy heb ik een week lang gereflecteerd op de vraagstukken van duurzame ontwikkeling. Een groep ging kennismaken met zigeuners, om te ontdekken wat zij nodig hebben om oplossingen te creëren voor sociale verbeteringen. In veel gevallen hebben steden namelijk grote moeite om ze te accepteren, en zo worden ze ver van het centrum allemaal bij elkaar weggestopt. Is dit echt wat het betekent om een burger te zijn? Mijn vrienden stelden voor om hen te reïntegreren in het stedelijke netwerk, op verschillende plekken, zodat ze in de buurt zijn van de infrastructuur die ze nodig hebben: ziekenhuizen, markten, scholen... Ze zochten naar verschillende locaties waar deze invoegpunten mogelijk zouden zijn, en kwamen met een heel praktisch plan. Architectuur, en in dit geval stedelijke planologie, is ook een manier om menselijke solidariteit te bouwen, door ons te dwingen na te denken over hoe we de mensheid kunnen dienen door de plekken waar we wonen gastvrijer te maken.